Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Scene af de Helliges Forfølgelse i Missouri.

Oversat af C. C. A. Christensen fra „Ein Ruf aus der Wüste“.

Følgende skrækkelige Scene foregik om Eftermiddagen den 30te October 1838 i een vort Folk tilhørende Grændse-Besiddelse.

Den 6te Juli sidstleden forlod jeg med min Familie Kirtland i Staten Ohio for at drage til den øvre Deel af Staten Missouri. Da jeg den 13de October satte over Missisippi i Nærheden af den lille Stad Louisianna, erholdt jeg paa denne Plads ubestemte Efterretninger om, at der var udbrudt Oprør i de øvre Egne — dog kunde jeg endnu ikke skjenke dette Rygte nogen Tiltro. Jeg fortsatte min Vei vestlig indtil Camptons Overfarts Plads, hvor jeg tog over Grandfloden og for første Gang med Bestemthed erfarede at jeg var i Fare for at blive standset af et Compagni bevæbnede Mænd, hvis jeg fortsatte min Reise videre. Dog saalænge jeg havde den fædrelandske Grund under mine Fødder, var jeg ikke tilbøielig til at opgive min forudfattede Idee, nemlig at drage med min Familie til en skjøn og sund Egn, for der at nyde vore Venners og Slægtninges Selskab. Følgelig reiste vi da videre og naaede saaledes Whitneys Mølle, som laae ved en lav Flod i Caldwell County. Efterat vi saaledes foreløbig havde tilbagelagt tre Miil mødte vi et Compagni af fire hundrede Mand til Hest bevæbnede med Bøsser. Disse gave os strax tilkjende at vi ikke kunde skride længere vestlig og truede os derhos med øieblikkelig Død, hvis vi vilde gjøre Forsøg paa at komme derhen. Jeg spurgte om Aarsagen til dette Forbud, hvorpaa de svarede os: dette skeete fordi vi vare Mormoner eller Sidste Dages Hellige. De tilføiede endvidere, at alle dem, som hængte ved vor Religion, inden ti Dage maatte forlade Staten eller forsage deres Troe. Paa denne Maade vare vi da nødte til at vende tilbage til den ovenomtalte Mølle. Her tøvede vi tre Dage; Fredagen den 26de satte vi atter over den lille Flod og drog opad langs dens Bredde en anden Vei, hvorved vi lykkelig undgik den forfølgende Hob og naaede snart en Vens Bopæl i Myrres Nabolav. Den 28de October naaede vi lykkelig Hawns Mølle og fandt der et Antal af vore Venner samlede, som holdt Raad om hvilket Middel de havde at gribe til, for at forsvare sig imod den fremrykkende Hob, som under Oberst Jennings Befaling, fra Livingston County, truede

dem med Død og deres Huse med at læygges i Aske. De kom til den Beslutning at bevæbne sig paa den bedstmuelige Maade, og snart derpaa stode otte og tyve af vore Mænd beredte at forsvare sig og deres Familier imod ethvert Angreb, om nogle i et ikke altfor stort Antal skulde storme ind paa dem.

Tirsdagen den 30te October gik hiin blodige Tragødie for sig, denne grusomme Scene jeg aldrig vil glemme. Over tre Fjerdedele af denne skrækkelige Dag var svunden hen i Ro, alt var stille, Ingen af os formodede den ulykkelige og pludselig over os indbrydende Skjæbne, hvilken, liig en oversvømmende Strøm forandrede Stilling, Følelser og Omstændigheder for henved tredive Familier. Shoal-Flodens Bredder var bedækket med spøgende og legende Børn, medens de huslige Forretninger paalaae Mødrene, og Fædrene vare beskjæftigede i Møllen, eller andenstedes, saasom ogsaa med Indsamlingen af Markfrugt til Vinter-Behov. Veiret var meget skjønt — Solen skinnede klar — alt var roligt, og i intet Bryst rørte sig Ahnelsen om hiin frygtelige Krisis, som var os saa nær, ja, saa at sige, for Døren.

Det var henved Klokken fire Eftermiddag, som jeg sad i min Hytte med mit Barn i Armen og min Kone ved Siden, at jeg kastede et Blik paa den modsatte Bred af Shoal-Floden. Jeg øinede et stort Compagni bevæbnede Mænd til Hest, som i største Hast sprængte imod Møllen, og da de ankom under Træerne som begrændsede Kanten af Engen (thi det var en ny og ikke meget bebygget Egn) saa dannede de en Treangel og rykkede fremad i sluttet Orden. David Evans opdagede dem samtidig og erkjendende Overlegenheden af deres Antal (der var 240 Mand, ifølge deres egen Beretning) svang han sin Hat og raabte om Fred, men det blev ikke besvaret, men de rykkede stedse nærmere, og deres Anfører Hr. Cumstock fyrede først sit Gevær af, hvorpaa efter en Pause af ti eller tolv Secunder, henved hundrede af dem paa engang brændte af, og derefter sigtede paa et Grovsmedværksted, hvortil vore Venner vare flygtede i Sikkerhed. Dog trængte de Angribende saa langt frem til Værkstedet, at de ganske mageligt, igjennem Hullerne mellem de paahinanden lagte Blokke, hvoraf Smedien var opført, kunde sigte paa de, der var flygtede derhen for at finde Beskyttelse for deres Mordere. Noget længere borte, i Baggrunden ved Smedien, levede adskillige Familier i Telte, hvis Liv var given til Priis; og midt i Kugleregnen, som blev sendt efter dem, flyede de i forskjellige Retninger til Skoven. Efterat jeg nogle Minutter ubevægelig beskuede denne blodige Scene, og blev vaer at jeg selv svævede i den største Fare (idet Kuglerne allerede naaede det Huus hvori vi var), saa anbefalede vi os den Høiestes Beskyttelse og forlod Huset bagfra. Jeg skjulte min Familie saa godt jeg kunde, og fulgte derpaa troende Brødre, som var undslupne fra Værkstedet og rendt op paa Høien. Medens vi saaledes flygtede opad, blev vi opdaget af den forfølgende Hob, som da sendte Kugler efter os saalænge, til vi naaede Toppen. Ved Nedstigningen af Høien skjulte jeg mig i et tæt Krat, hvor jeg laae til Klokken otte om Aftenen. I Dæmringen hørte jeg en qvindelig Stemme som kaldte mig ved Navn og sagde mig i en sagte Tone, at Forfølgerne vare dragne bort og alt nu var forbi. Jeg forlod strax mit Skjul og ilede til Benjamin Lewis Huus, hvor jeg havde bragt min Familie i Sikkerhed, dog fandt jeg to af mine Venner dødelig saarede, hvoraf den ene døde endnu før den kommende Morgen.

Her tilbragte vi da denne Rædselsnat i dyb og smertelig Eftertanke over den forløbne Aftens Scener. Saasnart Dagen frembrød, ilede jeg og endnu fire andre Mænd, som vare undkomne med Livet fra dette Blodbad, til Møllen for at erfare vore Venners Tilstand, hvis Skjæbne vi desværre kun for godt ahnede. Da vi ankom til Hr. Hawns Huus, fandt vi ved Bagsiden af samme Hr. Merricks affiælede Legeme, og ved Forsiden Hr. Mac Brides, der fra Hoved til Fødder, i Ordets bogstavelige Forstand, var sønderhugget og udstykket. Miss Rebecca Judd, som havde været Oienvidne, fortalte os senere, at han var bleven skudt med sit eget Gevær, og at Hr. Rogers, fra Davies County, som eier en Færge ved Grand-Floden, derpaa saa grusomt havde tilredt ham med en Lee, og desuden endnu pralede med denne sin Daad af vildt Barbari. I samme Huus fandt vi Hr. Yorks Legeme, hvorudfra vi, efterat vi havde betragtet ham, ilede til Grovsmedværkstedet. Her fandt vi otte af vore Brødre allerede hensovede; den niende, Hr. Cox fra Indiana, laae i Dødskampen og døde strax efter. Vi belavede os tillige paa, at bringe dem alle til een Begravelsesplads; dog kunde denne sidste Venskabstjeneste, hvilken vi var vore hedengangne Venners Levninger skyldig, kun blive udført i største Hast og uden de vante Anstands-Ceremonier, idet vi hvert Oieblik var i Fare for at blive skudt af vore Forfølgere. Vi formodede de lurede i et Baghold paa en Leilighed, for endnu ganske at tilintetgjøre hine faa Tiloversblevne der ved Forsynets Hjælp var undløben den henrundne Dags Massacre.

Men vi kunde dog uden Hinder forrette denne møisommelige Gjerning. Begravelsespladsen var en Hvælving i Jorden, som tidligere var bestemt til en Brønd, og deri maatte vi hensynsløst kaste vore Brødres Legemer.

Blandt de Ihjelslagne vil jeg omtale Sardius Smith. Han var en Søn af Warren Smith og henved ni Aar gammel. Denne krøb af Frygt for Forfølgerne ind i Smede-Blæsebælgen og holdt sig skjult der saalænge til at Blodbadet var forbi. Men herpaa blev han opdaget af Hr. Glaze fra Caroll County, som holdt sin Bøsse paa Drengens Hoved, trykkede løs og sønderknuste ham sammes Overdeel. Hr. Stanley fra Caroll sagde mig senere, at Glaze havde gjort sig stor af at have afrevet en Qvist af „Mormon-Træet“.

Tallet paa de Ihjelslagne og Dødeligsaarede ved hiin Aftens Blodsudgydelse var atten eller nitten; deres Navne ere følgende: Thomas Mac Bride — Levi Merrick — Elias Benner — Josiah Fuller — Benjamin Lewis — Alexander Campbell — Warren Smith — Sardius Smith — George Richards — Mr. Napier — Mr. Harmer — Mr. Cox — Mr. Abbot — Mr. York — Wm. Merrick, en Dreng paa otte eller ni Aar, og endnu tre eller fire andre, hvis Navne jeg ikke erindrer mig, fordi de vare fremmede for mig. Blandt de Saarede som igjen bleve helbredede, befandt ogsaa Isaak Laney sig, der blev gjennemskudt med sex Kugler; to modtog han igjennem Livet, een gjennem hver Arm, og de andre to gjennem sine Hofter. Nathan Knight blev ligeledes skudt gjennem Livet og Mr. Yokum, som var forhugget og qvæstet paa mange Steder, modtog ligeledes en Kugle gjennem Hovedet. Jacob Myres, Mr. Myres, Tarleton Lewis, Mr. Hawn og endnu flere andre vare farligt saarede. Miss Mary Studwell blev, medens hun flygtede, skudt gjennem Haanden, hvorved hun afmægtig faldt hen over en op-

høiet Blok, i hvilken meer end tve Kugler bleve siddende, som de havde sendt efter hende.

For endnu fuldkomment at udføre deres Ødelæggelses-Værk, røvede denne Bande af Mordere, hvilke bestod af en Samling Mænd alene fra de øvre Egne, og blev anført af de Vigtigste fra Countyerne, Davies, Livingsston, Ray og Caldwell; endnu ogsaa vore Huse og Telte og Vogne, som var opfyldte med Senge og Klæder og andre Fornødenheder. De tog vore Heste og Vogne bort, uden at agte Qvindernes Hjælpeløshed med deres Børn, som de saaledes berøvede det Nødvendigste for Livet; ja de trak endog de bedste Klædningsstykker af de Ihjelslagnes Legemer.

Denne Skildring af ovenomtalte Blodbad bekræfter jeg som en tro Fremstilling af Kjendsgjerninger, som de tildrog sig i denne sørgelige Epoche.

Joseph Young.

Ældste Willard Snows Død,

Præsident over den skandinaviske Mission.

(Fra Millennial Star.)

Vi have denne sørgelige Tildragelse at nedskrive, Ældste Willard Snows Død, som forlod dette Liv den 21de August ombord paa Dampskibet Transit, tilsøes, omtrent 80 (engelske) Mile fra Hull, paa Reise til Liverpool. Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen var med ham, og af dem har vi erholdt følgende Beretning.

Ældste Snow havde overværet den kjøbenhavnske Conferenze den 12te og 13de, og en speciel Generalconferenze den 14de, og var ved sin sædvanlige Helsen. Men om Aftenen den 15de, da han talede til et Raad af Ældste, blev han saa voldsomt angreben at han ikke kunde vedblive. Aarsagen syntes at være for megen Anstrængelse af baade Sindet og Legemet; thi han havde ingen egentlig Sygdom. Ved de Ældstes Betjening nød han stor Lindring, besluttede at reise til Liverpool, og bød Ældste Hansen og Jensen at berede sig til at ledsage ham. Den Nat var det vel med ham; men den paafølgende Morgen viste det sig at han var meget stærkt angreben. Den Dag blev han flere Gange værre, hvorfor det blev anseet nødvendigt at sende Bud efter en Læge. Det blev da tilraadet at bringe ham til Hospitalet, hvilket skete. Den 18de var han saa vidt vel at han begav sig paa Reisen til Liverpool, idet han gik ombord paa Dampskibet uden noget tilsyneladende Besvær.

Medens han var ombord blev han atter angreben saa, at han ikke vidste hvad der foregik, og udviste betydelig Sindsforvirring. Alt hvad der gjordes for ham syntes ikke videre at gavne ham, nagtet han i Mellem-

Stunder lod til at give betydelig Lindring. Om Løverdagen den 20de nød han endnu Næring, tilsyneladende med Appetit. Søndag Morgen var han værre igjen, og forblev heel bevidstløs hele Dagen, men Ingen ahnede at hans Dødsstund var saa nær. En almindelig Svækkelse havde faaet Overhaand, Kl. 5 Eftermiddag sov han ganske rolig. Omtrent to Timer efter han faldt isøvn, syntes hans Aandedræt at falde ham besværligt, dog kun for nogle Dieblikke, hvorefter han atter sov saa rolig som et lidet Barn. Lidt før Kl. 8 om Aftenen drog han sit sidste Aandedræt, uden at Eldste Hansen, som da vaagede over ham, kunde skjelne den ringeste Anstrængelse eller videre Bevegelse.

Efter Capitainens Ønske blev Eldste Snows Liig nedsænket i den vaade Grav samme Nat han døde, med de til et saadant Tilfælde tilsøes henhørende Ceremonier. Vi hører at Liget og dets Begravelse blev af Alle ombord skjænket al den Respekt og Opmærksomhed, som kunde skee under saadanne Omstændigheder.

Vi forstaaer, at Eldste Snow var lidt over 40 Aar gammel. Han var Broder til Eldste Erastus Snow af de Tolvs Qvorum, og ligesaa til Eldste Zerubabel Snow, een af Dommerne i de Forenede Staters høieste Ret i Utah Territorium.

Eldste Willard Snow var en Medlem i Kirken næsten fra dens første Oprettelse, og har taget Deel i de fleste prøvende Scener, som de Hellige har maattet gjennemgaa. Han var tidligen en Medlem af det første Qvorum af Halvfjerdsindstyve. Han var ogsaa en Medlem af Zions Leier, som marscherede under Propheten Joseph fra Kirtland til Missouri i Aaret 1834. Han udførte ogsaa flere Missioner i de Forenede Stater, prædikende Evangeliet i forskjellige Dele af Landet.

I det han fulgte Kirken fra Sted til Sted, ankom han ogsaa til Saltsødal, hvor han hæderlig beklædte Embedet som Medlem i Høiraadet, Raadgiver til Præsidenten over Staven i Storesaltsøstad, Medlem i Committeen for det vedvarende Emigrations-Fund, Magistrat under den foreløbige Deserets Regjering, Oberstlieutenant ved Nauvoo-Legionen, og den 6te August 1851 blev han valgt til Repræsentant til den lovgivende Forsamling i Utah Territorium.

Ved en Generalconferenze, der holdtes i Storesaltsødal, begyndende den 7de September 1851, blev Eldste Snow beskikket en Mission til England. Vi blev ligeviis beskikket samme Gang, og reiste over Slætterne og Havet tillige med ham, og kom til Liverpool den 29de December. Strax efter blev han beskikket til at arbeide med Eldste Campbell i den pastorale Varetægt over Menigheden i Skotland, hvor han forblev i henved tre Maaneder.

Omtrent ved samme Tid opholdt Eldste Erastus Snow, som da var Præsident over den Skandinaviske Mission, sig i England, paa sin Hjemvei til Store Salt-Søe Dal, og Eldste Willard Snow blev

beskikket den 18de Marts 1852 til at tiltræde hans Plads i Præsidentskabet over den Mission. Den 21de tog Ældste W. Snow med Dampskib fra Hull, og ankom til Kjøbenhavn den 26de, fra hvilken Tid af han arbeidede flittigen, trofast og med Held i at udføre sine svære Pligter, hvilket kan sees af hans Breve, som fra Tid til Tid er bleven publiseret i Millennial Star.

Paa Grund af Ældste Snows Bevidstløshed i hans sidste Stunder, efterlod han ingen Besked eller Meddelelser til sin Familie eller Venner. Dette vil gjøre det end tungere for hans Familie og Bekjendtere i de fjerne Saltsødale, naar de modtager den sørgelige Efterretning om hans uventede Bortgang fra sit Arbeide i denne Virkekreds. I denne Forsynets smertefulde Uddeling, sympatiserer vi alvorligen med den Afdødes efterladte Familie, Slægtninger og Venner i Zion, og deeltager i den Sorg som vil fylde deres Barm naar de sørgelige Efterretninger naaer deres Øren. Og vi er forvisset om, at det er ikke os alene at der føler saaledes — de mange tusinde Hellige i de brittiske Lande, Skandinavien, og andre Dele af Europa vil sørge med dem, som sørger. Men vi trøster os ved, at sørgende Slægtninger og Venner vil blive forsørget af ham, som er en Husbond for Enken, og en Fader for den Faderløse, og at hans Helligaands milde Indflydelse vil virke som en fortrøstende Balsom for de Lidende.

Menigheden i Almindelighed og den Skandinaviske Mission i Særdeleshed, vil føle et stort Tab ved Ældste Snows Død. Hans utrættelige Flid i at tjene i vor Herre Jesu Christi Evangelium, og hans stærke Begjer for Zions Opbyggelse og Igjenløserens Riges Fremme, vil gjøre hans Navn dyrebart for tusinde, som monne begræde hans tidlige Bortgang fra denne Jammerdal.

„Fæld ei for ham den bittre Taare,
Giv ei eders Hjerte for megen Sorg,
„Det er kun Hytten der monne ligge,
Det Ædle, som boede deri, skinner endnu."

Vi sørge ikke som de, der er uden Haab. Er vor Broder borttagen af vor Midte, saa handler han dog endnu i det samme evige Præstedømme, som han besad paa Jorden, kun i en høiere Virkekreds, til at udføre den samme ophøiede Hensigt — Alle Tings Gjenoprettelse. Endskjøndt hans Legeme sover i sin vaade Grav, saa lever dog hans Aand og indtager en ophøiet Plads iblandt de oplyste Væsener, der uddeler Salighed i den aandelige Verden, og snart vil han, formedelst den af Jesum Christum bevirkede Igjenløsnings Kraft, fremkomme i Opstandelsens Morgen, iført et langt herligere Legeme, blomstrende i Udødelighed, til at regjere paa den reengjorte Jord, iblandt Jordens Største og Bedste, og at nyde Lønnen for sit Arbeide her. „Salige ere de Døde, der døe i Herren."

S. W. Richards.

Eldste John Van Cotts Beskikkelse.

15, Wilton St. Liverpool den 29de August 1853.

Til de Hellige af den Skandinaviske Mission, med Hilsen.

Kjere Sødskende,

Fordi vi føler en alvorlig Medlidenhed med Eder for det Tab, som I har lidt ved ederø høit agtede Præsident, Eldste Willard Snows Død, sender vi Eder dette Brev, netop fordi vi vil eders Vel og ønsker eder Salighed i Guds Rige. Som eders Medbrødre i den ny og evige Pagt, formane vi eder til at bære denne det guddommelige Forsyns smertefulde Tilskikkelse med Taalmodighed, og være rolig for, at Gud, hvis Tjener han var, og som sendte ham til eder, fremdeles ihukommer eder, og vil hellige og styre Alt til Gavn for sin Sag og til sit Navns Ære.

I Forbindelse med vore agtbare Brødre, Eldste P. O. Hansen og H. P. Jensen, hvis Tro, Arbeide og Virksomhed I vel kjender, har vi raadslaget om eders Velfærd; og det har behaget Aanden, igjennem os, at sende eder vor høit agtede Medtjener i Præsidentskabet over Menigheden i de brittiske Øelande, Eldste John Van Cott, til at overtage Præsidentembedet over den Skandinaviske Mission, samt Forvaltningen af alle dens Anliggender, indtil Authoriteterne i Zion eller nogen Medlem af de tolv Apostlers Qvorum ordner det anderledes.

Ved dette vigtige Vendepunkt i Kirkens Historie i Skandinavien, formane vi Eder paa det Alvorligste til at skjænke Eldste Van Cott eders Tro og Tillid, og agte alle hans Raad, saa at han i Sandhed maa være istand til at tjene til eders Saliggjørelse, i sit hellige Kalds Aand og Kraft; og dersom I gjør saaledes, skal Guds Velsignelser hvile over eder og ham.

Med ivrig Bøn til vor himmelske Fader for eder, og for Saliggjørelse for Guds Israel udi alle Lande, undertegner vi os: eders Medtjenere for Christi Skyld.

Samuel W. Richards,
Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige
i de brittiske Øelande.
Daniel Spencer,
Sammes Raadgiver.

Til de Hellige i Skandinavien.

Elskede Brødre — Ved Guds Forsyn og hans Aands Dictering igjennem hans Tjenere er jeg ganske uforventet bleven kaldet til, for nærværende Tid at præsidere over den skandinaviske Mission, i eders agtede Broder, Eldste W. Snows Sted; som har arbeidet saa flittigen og trofast i Christi Sag, ved at give de Raad og den Underviisning, som vil være de Hellige til en varig Gavn, igjennem "Stjernen" og paa anden Maade, da han bestandig saae hen til eders evige Bedste og Guds Riges Velfærd. I skatter uden Tvivl hans Arbeider, og med mig begræder Tabet af ham: Thi sandelig, een af Zions ædle Sønner er falden

som et Offer for Døden, i et fjernt Land, langt fra Hjemmet, og Familie, og Slægtninge, og Hellige i Zion, som var ham nær og kjere.

Herren har seet det Viisdom, at kalde ham hjem for at arbeide i en mere ophøiet Kreds, hvor han er fri for dette Livs Møisommeligheder og tunge Arbeide. Han vil altid blive erindret af de Hellige som Een, der var tapper i Vidnesbyrd og Christi Sag tro indtil Enden.

Føiende mig efter omtalte Beskikkelse, betræder jeg denne nye Virkekreds med en vis Tilfredshed; og idet jeg til samme Tid føler Menneskets Svaghed og Uformuenhed i og for sig selv til at udføre Retfærdighed i saadant et høit og helligt Kald, føler jeg bestandig ved Guds Aands Bistand at tiltræde denne Pligt, da jeg veed, at Herren altid har opholdt hans Tjenere og ført dem til Seier igjennem enhver Vanskelighed, som de har havt at kjæmpe med, for saa vidt som de satte deres Fortrøstning til Ham. Paa Ham forlader jeg mig for Hjælp og Bistand, derfor ønsker jeg at være erindret til alle Tider i eders Bønner, at jeg maa blive forøget i Viisdom i alle mine Raad og i Underviisning, at de Hellige maa blive opbyggede i den allerhelligste Tro, og Herrens Værk maa brede frem til Høire og Venstre. Min Hensigt er, at gavne mine Medmennesker, derfor henvender jeg mig til de Hellige om at staae mig bi nu i at fremme dette store og herlige Værk ikke alene ved deres Flid og Vedholdenhed i Sandhedens Sag, men ved Lære og Exempel, at de, som endnu ikke har indgaaet Pagt med Gud ved at nedgaae i Vandet for at blive døbt til deres Synders Forladelse, maa ansee eder værd at efterligne.

Præstedømmet i Særdeleshed betragte, at Herrens Værks Fremme i denne Deel af hans Viingaard hviler paa eder; derfor er den Ansvarlighed stor, som I er under; thi Myndigheden til at hjælpe til at opbygge Guds Rige er betroet til eder, og for at ære den Myndighed, fordres der, at I benytter eder af ethvert Øieblik til det Fordeelagtigste, for at I maa gjøre saa mange af eders Medmennesker som muligt bekjendt med hine store og vigtige Sandheder, som er bleven kundgjort til Mennesket i disse Dage og Tider ved Jesu Christi Aabenbaringer, hvorved de ved Lydighed kan blive frelste i Guds Rige. I det Tilfælde I er sløve eller ligegyldige i nogen Ting i at blive en Guds Tjener, vil denne Myndighed paaføre en Forbandelse istedetfor en Velsignelse. Paa den anden Side, dersom I er trofaste, vil I høste Ære i dette Liv og en Herlighed og Ophøielse i det Tilkommende; derfor lad mig anspore eder til at ære eders høie og hellige Kald og undgaae ethvert Skin af Ondt, og Herren skal velsigne eder overflødigen i eders Gjerninger med Viisdoms-, Forstands- og Vidnesbyrds-Aanden som overtyde de ærlige af Hjertet om Sandheden, og I skal høste en rig Løn for eders Gjerninger, hvilken Gud skjænke eder for Jesu Skyld! Amen.

John Van Cott.

Tiende. Denne af „Millennial Star" uddragne Artikel om Tiende, er for de Sidste Dages Hellige visseligen værd at betænke, og burde læses med Interesse, hvilket vi ikke tvivler om at det jo vil skee, for den er eenfoldig og tydelig, saa at Ingen, der vil læse med Eftertanke, kan for et eneste Øieblik tvivle om Nødvendig-

heden af at betale Tiende. Thi dette er en Sag, der angaaer os alle, eftersom det er Guds Lov; endvidere er vi ogsaa de Døde noget skyldig, saavelsom de Levende. Vi tvivler ikke for et Øieblik om, at jo de Hellige glæder sig i Tiende=Loven, og attraaer at betale den, saafremt de har Formue eller deres Omstændigheder er saaledes, at de er istand til at offre en Gave til Herren, ved at skjenke fra Tid til Tid til Opførelsen af et Tempel.

I vil maaskee allerede spørge hvorledes, eller paa hvilken Maade I kan fremføre eders Gaver til Templet og ligesaa til Emigrationsfundet. Vi vil afgive en Plan, hvorefter det kan skee, saa at det kan kjendes naarsomhelst, hvo der har givet noget, samt Beløbet; saa at Enhver kan blive dømt efter det, der er skrevet i Bøgerne, og blive gjengjeldt i Forhold til deres Gjerninger.

Conferenzepræsidenterne paalægges det herved, at paasee, at Præsidenterne over Grene der er store, inddeler Byen eller Landskabet, som indeholder deres Green, i Distrikter, og beskikker en Præsident over hver Distrikt, hvilken bør paasee at alle de besøgende Embedsmænd i hans Distrikt, gjør deres Pligt i at besøge hver Medlem for at see, om de ikke forsømmer Bønnen i sin Tid, og at der ikke existerer nogen Ukjerlighed imellem dem, saa og at lære Forældre, som har Børn, Nødvendigheden af at lære deres Børn Evangeliet, saa at de, naar de bliver 8 Aar gamle, kan adlyde det. Forældrene vil derved føle sig retfærdiggjort, og det vil vise sig at være en stor Velsignelse for Børnene. Distriktspræsidenterne bør have en Bog indeholdende Navnene paa alle Medlemmerne i Distriktet, saaledes afstreget og overskrevet, at de Hellige, naar de besøgende Embedsmænd kommer omkring til dem, da kan indgive deres Gaver til Templet og Emigrationsfundet, og Beløbet anføres ligeoverfor deres Navn; og Præsidenten over hver Distrikt bør fremlægge sin Bog og det indkomne Beløb for Raadet een Gang om Ugen eller saa ofte som der holdes Raad i Grenen. Grenens Præsident haver at optegne Hovedsummen af hvad der indleveres fra hver Distrikt, og overlevere det til Conferenzepræsidenten, der ligeledes haver at optegne hvad der indkommer fra hver Green, og han overleverer det Hele til dette Contoir og erholder en Qvittering for Samme. Det paaligger Conferenzepræsidenterne at aflægge et nøiagtigt Regnskab i deres Qvartalsconferenzer, for alle de Penge, de saaledes haver imodtaget. Præsidenterne over Grenene haver at gjøre det Samme for deres Menighed eengang Qvartalet, paa det at Alting maa skee i Orden. Dette vil tilveiebringe Tillid.

Hvo som har store Summer at betale kan indsende dem enten igjennem Conferenzepræsidenten eller directe til dette Contoir, hvor der vil blive holdt en Optegnelse over Samme. Vi vil her bemærke, at alle financielle Affairer i en Green, kan indesluttes i ovenanførte Forretnings=System. Vi anseer det unødvendig at udvikle det videre, men vil skrive til Præsidenterne og meddele dem videre Underretning hvis det behøves.

Red.

Ældste Edward Stevenson skriver fra Gibralter, at han den 28de Juni havde døbt to, og at Arbeidet skred frem trods mange Vanskeligheder.

Tiende.

(Fortsat fra Pag. 367.)

Men siger en Anden, dersom jeg skulde begynde og betale min Tiende regelmæssig til Templets Opbyggelse, kunde jeg maaskee ikke leve til det blev fuldført, og faae de forventede Velsignelser. Denne, troer vi netop, vil være een væsentlig Grund for at Enhver skulde betale deres Tiende; thi, idet de gjøre saa, sikkre de sig ikke alene en Fordring paa Herrens Huus, hvori deres Børn kan administrere for dem, (thi de Dødes Ophøielse afhænger meget af den Levendes Gjerninger) men sætter et Exempel for deres Børn at efterfølge, som de vil være retfærdiggjorte i at efterfølge.

Dette minder os om Omstændigheder, som er komne til vor personlige Betragtning, og som oplyser Fordelene af at holde denne store Lov og Skaden af ikke at holde den, hvilke Omstændigheder vi her vil fortælle: — En Person af betydelig Formue havde været i Kirken i nogle Aar, men var saa bekymret for sin Formue, at han aldrig betalte sin Tiende. Han geraadede i en Ulykke, hvorved han ikke alene mistede sin Formue, men blev uduelig, saa at han ikke kunde forskaffe sin Familie et Ophold, og Armod og Mangel paafulgte. Da han skammede sig selv for at ansøge Herrens Forraadshuus eller Tiende-Contoiret, fik han en Ven til at lægge sin Sag for den præsiderende Biskop af Menigheden, og til at ansøge om Hjælp, hvortil Biskoppen svarede, at Menigheden ikke var det Individ noget skyldig — han havde aldrig betalt nogen Tiende, han havde altid valgt at sørge for sig selv, og han havde fuldkommen Frihed til at gjøre saa fremdeles, da han ingen Fordring havde paa det offentlige Forraadshuus. Skjøndt dette Svar var haardt, nødes vi dog til at indrømme dets Retfærdighed, og videre, dersom Guds Lov var bleven taget i dens strengeste Betydning, vilde den have afsondret ham fra ethvert Samqvem med de Hellige.

Et modsat Tilfælde, som vi vil fortælle, vil vise Modsætningen mellem dem, som holder Tiendeloven og dem, som ikke holder den. En Person indgik i Menigheden kort før dens Afmarsch fra Nauvoo: han betalte sin Tiende og ydede Assistance til Kirken, men, ligesom mange andre leed han meget medens han reiste i Ørkenen og døde. Da hans Familie ankom til Dalen trængte de, og var ude af Stand til at ærnære sig, hvorefter et beqvemt Huus blev bygget, og Familiens Fornødenheder blev afhjulpen paa Herrens Forraadshuses Bekostning. Nu er det let at see hvem af disse to, der sikkrede sin Familie den største Velsignelse. Begge annammede lige Retfærdighed. Begge blev belønnede efter deres Gjerninger, eller med andre Ord, med det Maal de udmaalte til Herrens Værk blev dem tilmaalt igjen, og dette er det Princip, hvorefter Herren vil handle med alle Mennesker.

Alle Hellige, som skatte den Kjendsgjerning, at Guds Rige er organiseret paa Jorden, vil forstaae, at det Riges Love rigelig vil afhjælpe dets Undersaatters Mangler, om de trofast overholdes. Og enhver Een, som seer hen til sine egne Interesser og vil sikkre sin Formue Velsignelser, vil holde dets Love, end ikke udelukkende Tiendeloven.

Mennesker kan slide uophørligt for at sammendynge Formue til deres Børn; men med mindre det er skeet med Herrens Gunst, vil det være en Forbandelse istedetfor en Velsignelse. Det Menneske,

som er berettiget til Himmelens Gunst, formedelst Lydighed til guddommelige Love, kan testamentere sine Børn et kosteligere Legat, end om han besad Ægyptens Skatte uden den Gunst.

Resultaterne af at holde Guds Love er saa herlige, at vi for vor egen Interesse vilde betale Tiende, som vi vilde nære enhver anden Dyd, som tjener til at ophøie Sjælen, og gjøre Mennesket til hvad dets Gud vilde have det til at være.

Af hvad der allerede er aabenbaret, kan de Hellige see, at deres Livsvandel i at holde Guds Love vil have Indflydelse paa deres Børn efter dem; thi Herren har forordnet, at "den Retfærdiges Sæd skal ikke omkomme, naar den Ugudelige skal blive afskjaaren". Menneskene maa holde Tiendeloven, gjøre deres Pligt i Guds Rige og derved sikkre den opvorende Slægt timelige Velsignelser; eller ved deres egen Egennytte lade deres Formue til et Rov for Elendighed og Mangel.

Vi veed nok, at Tiendeloven er ikke fuldkommen i Kraft for de brittiske Hellige — at de til dens fuldkomne Udførelse nødvendige Regler er ikke antagne, men Tempel-Offer tilkommer dem at yde, og det vil blive imodtaget saasom af Herrens Folks Tiende. Uagtet det, der fordres er saa lidt som kan nævnes, saa giver det dog mange tusinde Leilighed til at yde ligesaa rundelig som om de var opfordret til at erlægge deres Tiendedeel til Herrens Værk.

Troe Børn behøver ikkun at vide deres Faders Villie for at gjøre den. Dersom de Hellige er velsignet ved at efterleve denne Lov naar det virkelig fordres af dem, saa kan de der vil gjøre det frivillig, som for Herren, visnok vente større Velsignelse, og de kan være vis paa at faae den. Lidt Praxis i Zions Love medens vi er her, vil gjøre os mere skikket til at gjøre hvad der vil blive fordret af os naar vi bliver indsamlet. Det er den frivillige Gjerning at Gud antager, og i de frivillige Bidrag af de Hellige til at faae bygget et Tempel, vil Herren see deres Værdighed, og deres Begjer efter at arve dets Velsignelser.

De Hellige er for Guds og Englenes Aasyn. Disse ophøiede Væsener, tilligemed de Døde, samt en opvoxende Slægt, venter med største Længsel efter de Helliges Fremskridt i Henseende til disse vigtige Sager. De Døde, tilligemed de Levendes Mangfoldigheder, vil alle føle Virkningen af de Helliges Gjerninger paa Jorden. Propheterne har fra Verdens tidligste Tider glædet sig ved Forventningen af de sidste Dages Værk, vidende at de, med deres Børn, kunde blive gjort fuldkomne i Tidernes Fyldes Uddeling, og at ikke førend den Tid vilde Guds Herlighed bedække Jorden og hans Regering blive almindelig overalt.

Denne skjønne Dag bryder nu frem, Værket er begyndt, et Rige opvoxer med en evig Væxt. Gud, Engle, de Retfærdiges Aander og Hellige paa Jorden forener sig alle i det store Gjenoprettelsesarbeide, som ikke skal ophøre førend Sønnen overgiver Riget til Faderen, paa det at Gud maa være Alt i Alle.

Vi haaber at Conferenzepræsidenterne vil give Agt paa Tidernes Tegn og hvad der foregaaer rundtomkring dem, af Vigtighed for os, og jævnlig meddele os Kundskab om Samme.

Red.

I Anledning af Willard Snows Død,
den 21de August.

Melodie: Om Dannemarks Qvide der lød en Sang.

For nylig et sørgeligt Budskab lød
I Nordenland;
Thi Kundskab det bragte om Willards Død
Fra fremmede Strand,
Han efter Arbeidet Hvilen har funden,
Legemet sover nu Dødninge=Blunden,
Men Aanden i Paradis lever.

Af Herren beмyndiget var han sendt
Til kolde Nord,
Og virked' iblandt os som Præsident
Med Livets Ord,
Indtil han elsket og savnet af Mange,
Hensov i Haab om sin Arv at erlange,
Naar Herligheds=Dagen oprinder.

En elskelig Broder var Willard Snow
Og trofast Ven!
Talentet i Jorden han ei nedgrov,
Men gav det hen
Til sine Venner for Renter at vinde,
Herren til Ære — og derfor hans Minde,
Høiagtet iblandt os skal være.

Sin Hustrue i Zion med fire Smaae
Han efterlod,
Dog ei de Forladte alene staae;
Thi Gud er god,
Han vil dem hjælpe og atter forsamle
Baade med Willard og alle de Gamle,
Som nu paa Opstandelsen vente.

E. C. A. Christensen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 361.)

Den 26de sammenkaldte jeg et almindelig Raad af Menigheden, og blev anerkjendt som Præsident over det ypperste Præstedømme i Overeensstemmelse med en foregaaende Ordination i en Conferenze af Overpræster, Eldste og Medlemmer, afholdt i Amherst i Ohio den 25de Jan. 1832. Biskop E. Partridge gav mig Haanden paa Broderskab paa Menighedens Vegne. Denne Scene var høitidelig, indtryksfuld og behagelig. I Mellemtiden blev der en Udstaaelse tilfredsstillende jævnet, som havde existeret imellem Biskop Partridge og Eldste Rigdon, og da vi kom sammen igjen om Eftermiddagen, syntes alle Hjerter at glæde sig, og jeg annammede følgende "Aabenbaring, given i April 1832, der viser den Orden, som Enoch blev underrettet om for Menigheden i hans Dage." See P. B. Side 223.

Den 27de udførte vi betydelige Forretninger til de Helliges Velfærd, som boede iblandt en Hob glubende Umennesker, ligesom Lam iblandt Ulve. Det var min Agt at ordne Kirken saaledes, at Brødrene med Tiden kunde blive uafhængig af al jordisk Hindring, formedelst Forbindelser og Pagter i gjensidigt Venskab og Kjerlighed.

Den 28de og 29de besøgte jeg Brødrene ovenfor Store Blaabæk i Kaw Distrikt, tolv Mile Vesten for Independence, og nød en Modtagelse, der ikkun kjendes iblandt Brødre og Søstre der er forenede i samme Tro og ved samme Daab, og opholdes af den samme Herre. Colesville-Menigheden især glædede sig ligesom de gamle Hellige glædede dem ved Paulus. Det er godt at glæde sig med Guds Folk. Den 30te reiste jeg tilbage til Independence, og sad atter i Raad med Brødrene, og annammede følgende "Aabenbaring, given i April 1832." See P. B. Side 228.

Vort Raad blev fortsat den 1ste Mai, og da blev det bestemt at der skulde trykkes 3000 Exemplarer af Befalingernes Bog, dette var den 1ste Udgave; at William W. Phelps, Oliver Cowdery og John Whitmer skulde beskikkes til at gjennemsee og berede saadanne Aabenbaringer, som maatte findes passende til Offentliggjørelse, og gjøre dem færdig og faae dem trykt saa snart som mueligt i Independence i Missouri, "udgivne ved W. W. Phelps & Comp." Det blev ogsaa bestemt at W. W. Phelps skulde gjennemsee og lade trykke de Lovsange, som Emma Smith havde samlet efter Aabenbaringen.

Der blev ogsaa truffet Foranstaltning til at forsyne de Hellige med Vareoplag i Missouri og Ohio, hvilket, med faae Undtagelser, blev antaget med Glæde af Brødrene. Førend vi forlod Independence holdt Eldste Rigdon to meget kraftige Taler, hvilke, saavidt som kan dømmes efter det Ydre, havde en tilfredsstillende Virkning paa Folket.

Den 6te Mai tog jeg Afsked med Brødrene i Independence, og begav mig med Brødre Rigdon og Whitney paa Tilbagereisen til Kirtland, med Deligencen til St. Louis, derfra til Vincennes i Indiana, og derfra til Ny Albany nærved Ohioflodens Vandfald. Førend vi ankom til sidstnævnte Plads, hendte det, at Hestene blev forskrækket, og medens de var i fuld Fart vovede Biskop Whitney at springe af Vognen, men hans Frakke hang fast, hvorfor han fik sin ene Fod i Hjulet og brak Benet og Foden paa flere Steder; jeg sprang af samme

Gang udstadt, og vi tog ind i Hr. Porters Gjestgiveri i Greenville, og laae der i fire Uger, medens Eldste Rigdon tog lige til Kirtland. I al den Tid mistede Broder Whitney ikke et eneste Maaltid eller en Nats Hvile, og Doctor Porter, vor Verts Broder, som betjente ham, sagde, det var forbandet slemt at vi ikke havde nogen Mormon her, for de kan curere Beenbrud og alt Andet. Jeg tøvede hos Broder Whitney og betjente ham til han blev istand til at komme bort. Medens vi opholdt os paa dette Sted gik jeg ofte ud i Skoven hvor jeg saae flere nye Grave; og een Dag da jeg reiste mig fra Middagsbordet, gik jeg lige til Døren og begyndte meget voldsomt at kaste op. Jeg udspyede meget Blod og giftigt Stof, og Bevegelsen i mine Muskler og hele System var saa voldsomme at mine Kjævebeen var aflave i nogle Øieblikke. Det lykkedes mig at sætte dem ilave igjen med mine egne Hænder, og jeg tyede til Broder Whitney, (som var i Seng) saa hurtig som mueligt; han lagde sine Hænder paa mig og administrerede i Herrens Navn, og jeg blev øieblikkelig helbredet, endskjøndt Virkningen af Forgiften havde været saa stærk, at meget af Haaret var kommen af mit Hoved. Takket være min himmelske Fader for hans Mellemkomst til mit Gavn i dette kritiske Øieblik, i Jesu Christi Navn. Amen.

Broder Whitney havde ikke havt sine Fødder fra Sengen i næsten fire Uger, da jeg gik ind i hans Værelse efter at have spadseret lidt i Skoven, og sagde til ham, at om han vilde reise med hiem imorgen, saa vilde vi tage med en Vogn til Floden, hvor vi vilde finde en Færgebaad ventende, som vilde føre os hurtigt over til den anden Side, hvor vi vilde finde en Droschke, der vilde bringe os lige til Landingsstedet, hvor vi skulde finde en Baad ventende, og vi vil være afsted op ad Floden inden Kl. 10 og have en lykkelig Reise hjem. Han fattede Mod og sagde at han vilde. Vi begav os paa Reisen om Morgenen, og fandt Alting ligesom jeg havde sagt, thi vi skjød god Fart op ad Floden førend Klokken var ti, og da vi kom iland i Wellsville tog vi med Deligencen til Chardon og derfra med en Vogn til Kirtland. Jeg fandt min Hustru saasom jeg har sagt. Vi var nu inde i Juni.

Saasnart som jeg kunde ordne mine Sager, tog jeg fat paa Skriftens Oversættelse igjen, og saaledes anvendte jeg det Meste af Sommeren. I Juli fik vi det første Nummer af "Stjernen", hvilket var til stor Glæde for de Hellige. Det var i Sandhed glædeligt at tænke paa at den lille Flok af Brødre var bleven saa stor og saa stærk i saa kort en Tid, at den nu kunde udgive et Blad, hvilket indeholdt ei alene nogle af Aabenbaringerne, men ogsaa anden Kundskabsvæsen, til Glæde og Oplysning for den, der ydmygeligen søger efter Sandhed.

Publicum var saa forbittret paa Sandheden, at Pressen var aldeles imod os; og uagtet mange Blade publiserede Subskriptionsplanen til vort ny Blad, saa lod det dog til at det var skeet mere for at krænke Redaktøren end for at gjøre Publicum bekjendt med Bladet. Redaktører meente at gjøre os Skade, men de Hellige glædede dem over at de intet kunde udrette imod Sandheden, men at det tjente til Gavn.

Følgende er Udtog af "Aften- og Morgen-Stjernens", første Nummer, udkommet i Independence i Missouri i Juni 1832:

Til Menneskene.

"Formedelst Guds Hjælp kommer nu det første Nummer af Aften- og Morgen-

Stjernen" til Verden i de Hensigter, som er tilkjendegivne i dens Prospectus, der blev publiseret ivinters. At vi nu atter skulde omtale nogle af de fornemste af disse Hensigter, vil man naturligviis vente, og vi gjør det gjerne, paa det at denne Slægt maa vide, at Stjernen kommer i disse sidste Dage som en Menneskeven, for at overtale Mennesker til at omvende sig til Gud og leve førend den store og forfærdelige Herrens Dag frier Jorden fra sin Ugudelighed. At den kommer ei alene som Sandhedens Sendebud til at bringe de Guds Aabenbaringer og Befalinger som har været, men ogsaa at publisere disse, som Gud giver **nu**, ligesom i gamle Dage, for han er den samme Gud igaar, idag og for evig; og om han, efter at være optagen, som vi læser i Ap. Gjerninger 1 Capitel, formedelst den Hellig-Aand har givet Befaling til Apostlerne, som han havde udvalgt, hvad mulig Grund er der da til at antage, at han vilde undlade at gjøre ligesaa **nu** — førend han kommer i sin Herlighed; førend han forsamler sine Udvalgte, (Israels Huus, see Esaias 45. 4); og endog førend Johannes den Aabenbarer maa profetere igjen for mange Hedninger, og Folk og Tungemaal og Konger? (see Aab. 10.) Vi veed ikke af noget i Biblen, hvorpaa en saadan Tro kan grunde sig. At den kommer at bebude dem Fred og god Villie, som tjener Herren med en fast Beslutning, at vilde have Deel i den første Opstandelse, og siden vorde Konger og Præster for Gud Faderen i det celestiale Rige, hvor Gud og Christo er, og hvor de vil være i Evighed; og hvor de Førstfødtes Forsamling, Enochs Menighed, ogsaa vil være, Enoch, som vandrede med Gud og opbyggede Zion i de første Dage, hvilket Zion og hvilken Enoch Herren omskiftede til Paradis før Syndfloden, men Esaias siger: Dine Vægtere skal opløfte deres Røst, de skal synge tilsammen; thi de skal see det klarligen, naar Herren igjenbringer Zion. At den kommer efter Guds Villie — fra disse, som ei skammer sig for at paatage sig Caristi Navn og vandre ydmygeligen nede i Fornedrelsens Dal og lader Evighedens Alvorlighed hvile over dem, vidende, at Herrens den store Dag snart vil indbringe Skabelsens Sabbat, til de Helliges Hvile; at Frelseren maa regjere i sine tusinde Fredsaar paa Jorden medens Satan er bunden. At den kommer i Sagtmodighed og Barmhjertighed til alle Mennesker, at de maa kunne gjøre Omvendelsens Gjerninger og blive frelst i den første Opstandelse, og derefter boe med de fuldkommede Retfærdiges Aander i det celestiale Rige, hvilket overgaaer det Terrestriales Herlighed ligesom det Terrestriale overgaaer det Telestiale eller som det Telestiale overgaaer de Ufuldkomnes Fængsel. At den kommer for at bringe glædelige Tidender om det Gode til alle Folk, men især til Israels Huus, som er adspredt rundt omkring, at deres Forløsningsdag er nær, thi Herren har anden Gang udrakt sin Haand for at føre dem tilbage igjen til deres Eiendoms Land, at være rede til at imodtage Frelseren i Himmelens Skyer. At den kommer for at vise at det Banner er nu opreist som alle Folk skulde komme til, at tilbede Herren, Jacobs Gud. At den kommer da Krig og Plage eller Pestilenze, som det kaldes, har begyndt at bortrydde Tusinder og Titusinder, til at vise, at Trængslernes Dag, som Frelseren talte om, er nær, ja, meget nær. At den kommer for at gjentage Pauli store Advarsel: Seer til, at ikke Nogen gjør eder til Rov ved verdslig Viisdom og tomt Bedrageri, efter Menneskers Sætninger, efter Verdens Børnelærdom. At den kommer for

at berede Herrens Vei, paa det at naar han kommer der da maa være et helligt Folk beredt til at imodtage ham. At den kommer for at vise, at intet Menneske kan være for godt til at lade sig frelse, men Mange kan være for onde. At den kommer for at forkynde, at Godhed bestaaer i at gjøre det Gode, og ei alene i at tale om det. At den kommer for at vise, at alle Menneskers Religion er unyttig uden Kjerlighed. At den kommer for at gjøre Vei for Zion, at hun maa kunne reise sig op og iføre sig sin smukke Klædning og blive til Jordens Ære, at hendes Land, maa vorde forenet med Jerusalem igjen, ligesom i Pelegs Dage. Saaledes kommer den.

„Eftersom Mennesket staaer ikkun lidt lavere end Englene, behøver man blot at vide, at man, ved at adlyde sin Skabers Befalinger, kan blive opreist igjen i Kjødet efter Døden, at regjere med Christum et tusinde Aar paa Jorden uden Synd; blive forandret i et Øieblik, og vorde Konger og Præster for Gud i al Evighed — at forsage vore Synder og sige: Herre, jeg er din! De første Ord, vi veed at Jesus Christus talede om hvad der hører til evigt Liv, var disse: tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da blev han døbt, og visselig, om det burde Verdens Frelser, saa hellig som han var, at blive døbt i Midten af Tiden for at fuldkomme Alt, hvad Ret var, saa maa det være langt mere nødvendig for Mennesker at blive døbt lige paa den yderste Tid imod Skabelsens Sabbat for at blive frelste. Lad Hjertet svare Hovedet, paa det at Legemet maa frelse Sjælen. Eftersom dette Blad er helliget til store Ting angaaende Evigheden og de Helliges Indsamling, saa vil det lade Politik, Verdens Modsigelser og andre saadanne Sager; afbenytte de for dem passende Organer, og vi vil stræbe, af alle vore Evner, at sætte et Exempel for Verden, som vil lede, saa mange af vore Medmennesker, som følger det, til Ærens Porte, hvor de Ugudelige ikke længer kan gjøre os Fortred, og hvor den Trætte vil finde Hvile. At der vel kan indløbe Feil baade hos os og i vort Blad, det er vi villig til at indrømme, og vi agter at forbedre os, indtil vi fra et lidet Barn naaer til Eenhed i Troen, Guds Søns Erkjendelse, Mands Modenhed og Christi Fyldes voxne Alder, hvilket vi beder maa blive mange Tusinders Lod før han kommer med de hundrede og fire og fyrretyve tusinde uden Svig.

Juni 1832."

W. W. Phelps.

(Fortsættes.)

I een Uge i August døde i Ny-Orleans 1365 af den gule Feber, og formedelst Omstændighederne har man maattet opbrænde mange af Ligene.

☞ Paa Grund af Redactionens nødvendige Fraværelse, bedes Læserne at undskylde, at der i forrige Nummer er indsneget sig nogle Oversættelsesfeil, som i næste Nummer vil blive bemærket.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos D. Hrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.